

BOŽÍ ŘÁD

GEORGE HERRIG

(Konference Kunčice pod Ondřejníkem, říjen 2012)

„Že veliké jest milosrdenství Hospodinovo, když jsme do konce nevyhynuli. Nepřestávajíť zajisté slitování jeho, ale nová jsou každého jitra; převeliká jest pravda (v orig. věrnost) tvá.“ (Pláč 3:22–23)

Tato slova napsal Jeremiáš uprostřed velkého soužení, v němž se ocitla nejen jeho vlastní duše, ale celý Izrael. Navzdory tomu říká, že Boží slitování jsou nová každého jitra a že Jeho věrnost je převeliká.

Rád bych dnešního rána hovořil o tom, co mi Hospodin vkládá na srdce týdně, možná měsíce. Není to téma, které lze jen tak přinést a podělit se o něj; jedná se v něm o Boží realitu pro každého krví obmytého křesťana. Řeč je o Božím řádu. Máte-li Bible, otevřete si je v první epištole Korintským v kapitole 11.

„Následovníci moji buďte, jako i já Kristův. Chválímť pak vás, bratří, že všechny věci mé v paměti máte, a jakž jsem vydal vám ustanovení, tak je zachováváte. Chciť pak, abyste věděli, že všelikého muže hlava jest Kristus, a hlava ženy muž, hlava pak Kristova Bůh.“ (1Kor 11:1–3)

Sloužíme Bohu řádu. Začíná to již v Genesis 1:1: *„Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.“*

Myslím, že udělal velmi dobrou práci, nezdá se vám? Je někdo z nás schopen umístit na nebe hvězdu a udržet ji tam? Vždyť neudržíme ani sami sebe! Bůh je Bohem řádu. A tak v přirozeném světě má vše řád a správnou posloupnost. Vidíme nádheru rozmnožování, kdy Bůh vezme část buňky a z ní vypůsobí život člověka nebo život zvířete.

Žalm 139:14 v překladu King James Version říká: *„...neboť jsem bázně a podivuhodně utvořen.“*

Přirozené věci nám svědčí o duchovních. Ale jsme v určitém ohrožení, protože jsme stále ještě na cestě z padlého stavu na místo obnovy v Bohu. Ve stejném stavu ohrožení vidíme i církve, protože žijeme v posledních dnech. Ano, nacházíme se v posledních dnech a o posledních dnech Bible obšírně mluví. V knize Zjevení vidíme sedm věků

církve a poslední z nich je laodicejská církev. V kapitole 3 od verše 14 čteme:

„Andělu pak církve Laodicenské piš: Toto praví Amen, svědek ten věrný a pravý, počátek stvoření Božího: Vímt' skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys chutně studený byl anebo horký. A tak, že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst svých. Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný, mizerný, a chudý, a slepý, i nahý. Radím tobě, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a v roucho bílé abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A očí svých pomaž kollyrium, abys viděl. Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci; rozhorliž se tedy, a čiň pokání.“ (Zj 3:14–19)

Halelujah. Laodicejská církev je posledním věkem církve a v něm se právě nacházíme. Někteří by Boží řád, o němž chci dnes mluvit, rádi nazývali církevním řádem, ale my nechceme církevní řád v tom smyslu, v jakém o něm uvažuje člověk, ale chceme řád v církvi, jak ho vidí Bůh. Pro některé z vás budou určité věci nové. Jiným bude připadat, že je slyšeli už mnohokrát. Ale je důležité o tom hovořit. Jedna věc je poznání v hlavě a myslí, ale naprosto jiná věc je fungování srdce. Dovolte mi tedy začít v epištole Korintským, v níž Pavel připomíná, že hlavou každého muže je Kristus. Na tyto verše se dá dívat z různých úhlů, a dá-li Pán, podíváme se na ně. Ale hovoříme-li o řádu, na prvním místě bychom měli zmínit řád v rodině. Koho Bůh stvořil nejdříve? Evu, nebo Adama?

„Adama“.

Ano, správně, to všichni víme. Evu Bůh stvořil z Adama. V rodině platí, že hlavou je muž a žena je muži poddaná. Víte, svět tohle slyší velmi nerad. Svět to chce obrátit a obvinít vás, že snižujete ženu. Ale jak by Bůh mohl snižovat ženu, když žena je obrazem církve? Součástí církve se stáváme všichni, kdo přijdeme k Pánu a jsme znovuzrozeni. Když se do Slova ponoříme hlouběji, porozumíme, že muž je sice hlavou domu, ano, ale bez ženy je muž neúplný. Muž ani žena nemohou zplodit dítě každý sám za sebe. Proto apoštol Pavel v epištole Efezským shrnul odpovědnost ženy a odpovědnost muže těmito slovy:

„Tajemství toto veliké jest...“ (Ef 5:32)

„Ženy mužům svým poddány buďte jako Pánu.“ (Ef 5:22)

Proč mají být ženy poddané mužům? Protože jde o duchovní princip, který vysvětluje dále:

„A tak jakož církev poddána jest Kristu, tak i ženy mužům svým...Muži milujte ženy své...“ (Ef 5:24-25a)

Jaké slovo je zde použito pro „milujte“, je to agapé? Ano, muži „agapé“ ženy své.

„Muži milujte ženy své, jako i Kristus miloval církev, a vydal sebe samého za ni.“ (Ef 5:25)

Bratří, přicházíme z místa padlé přirozenosti na místo, kde Bůh člověka obnovuje – obnovuje muže a ženy, tak jak řekl v Genesis 1:

„Učiňme člověka k obrazu našemu, podle podobnosti našeho (aby byl jako Bůh)...“ (Gen 1:26)

Proč si tě Bůh vyvolil, abys byla ženou? Proč si tě vyvolil, abys byl mužem? Bylo to pro Jeho nezměnitelnou radu a moudrost, abychom se mohli naučit Krista. Byl to Bůh, kdo učinil muže a ženu a kdo svrchovaně zřídil manželství. A řekl: „I budou dva jedno tělo.“ (Gen 2:24, Mat 19:5) A víte proč? Bůh nás chce učinit jedno s Ním. Chce vstoupit do tebe, abys ty mohl vstoupit do Něho. A tak Bůh činí muže a činí ženu, aby spolu mohli být jedno a mohli spolu vnést do svého domu Boží charakter a přítomnost. Bůh činí opravdu něco nádherného!

Bůh nás chce učinit jedno s Ním. Chce vstoupit do tebe, abys ty mohl vstoupit do Něho.

Chtěl bych říct ještě něco dalšího. Bůh nechtěl jen ustanovit jednotlivé rodiny. Chtěl pro sebe připravit Tělo. Chtěl přivést „mnohé syny k slávě“ (Žid 2:10). Proto ustanovil dům, tj. manželství muže a ženy, aby nám předložil obraz lásky Krista k Jeho církvi a lásky církve ke Kristu. Když vstoupíme do Boha, začne si každý z nás uvědomovat vlastní omezení a váhu požadavků, jež jsou na nás, muže a ženy, kladeny. Zároveň s tím začneme rozumět Kristu, začneme vstupovat do Krista a začneme chápat, proč v církvi jedná způsobem, kterým jedná. Církev je silná v té míře, v jaké je silný jednotlivý dům.

Rád bych nyní přešel k další části Božího řádu. Ukazuje, kam vy i já společně v rámci obecenství vstupujeme. Tak jako v domě, je řád i v církvi. Projevuje se tak Boží touha po tom, aby se lidé setkávali. Za jakým účelem se shromažďují? Boží slovo říká:

„...k němu se shromáždí národové.“ (Gen 49:10)

Důvodem našeho setkávání má být Bůh sám.

Mějte na paměti, co jsme četli v epištole Korintským.

„...všelikého muže hlava jest Kristus...“ (1Kor 11:3)

Žena má mít své přikrytí, ale zároveň platí, že jeden každý z nás má být pod přikrytím hlavy Krista. Z toho vyplývá, že kdykoli se shromáždíme, měl by být hlavou Duch svatý. Žádný člověk, žádní vedoucí, ale Boží duch uplatňující vládu nad člověkem, nad vedoucími, aby Kristus sám byl oslaven.

Důvodem
našeho
setkávání
má být Bůh
sám.

Podívejme se zpět na muže a ženu. Pokud žena plně důvěřuje Kristu, je automaticky poddaná svému manželovi. Jestliže žena jedná v Duchu a Kristově přirozenosti, pak její manžel (je-li pod přikrytím hlavy Krista) by měl velmi zřetelně rozpoznat Krista ve slabší nádobě.

Někdy máme doma třenice. Řekl bych, že je máme docela často. Není to tak? Možná u vás doma třenice a napětí nejsou. Ale já myslím, že jsou.

Bůh chce, abychom viděli v Duchu. Když dům funguje pod vládou Krista, je to ta nejúžasnější věc. Jen v takovém domě můžeme získat porozumění, jakým způsobem Bůh jedná v jednom každém z nás a mezi námi společně. Víte, kdo se snaží vetřít mezi muže a ženu? Dábel, žalobník bratří. Posloucháme-li ale jiný hlas než hlas Boží, pak míváme celý záměr, pro který nás Bůh povolal. Kde došlo k vůbec první velké chybě? Nebylo to v zahradě? Nebylo to ve chvíli, kdy se Eva oddělila od Adama? Když začali šeptat a přít se o to, co jim Bůh řekl? Víte, proto Bůh dal ženě ochranu v jejím muži. Proto také Bůh většinou činí muže fyzicky silnějšího než ženu. Vzpomínám, jak se v šedesátých letech na olympiádě objevily ženy z Východního Německa, které užívaly steroidy a vypadaly velmi abnormálně. Můžeme se shodnout, že Bůh v církvi nechce abnormální ženy? Bůh chce ženu poddanou muži, muže poddaného Kristu, společně stojící jako spolupracovníci v evangeliu. Jaká nádhera je, když získáme porozumění Božího řádu v domě.

Hodně jsem četl o vztazích mezi zbožnými muži a zbožnými ženami. Když jsem se znovu narodil, četl jsem jedině Boží slovo. Bylo úžasné nechat ze stránek knihy vystupovat bratry z historie a vnímat, jak dobrého svědectví dosáhli. Ale něco zcela jiného bylo setkat se s dosud žijícími lidmi a vidět, jak se poddávají Kristu, jak chodí v tom, co říká Boží slovo. Začal jsem si všímat nemnoha vzácných příkladů mužů a žen, jejichž domácnost byla pod vládou Boha a Krista. To bylo velkou nadějí

pro mě samotného i pro církev. Bůh má příklady v každé generaci. Řekl, že vždy má svůj ostatek.

Když zmiňujeme ostatek, máme na mysli ty, kdo nesklonili kolena před Bálem. Tím nemyslím něco obecného, jedná se o reálné situace. Viděl jsem muže a ženy, zejména starší v Pánu, jak je Bůh přivedl k sobě a dal jim společné dílo. Proč starší v Pánu? Protože se učili skrze zkušenosti. Učili se skrze soužení. Podřizovali se Bohu, protože se od Něj chtěli naučit, jak mít vztah s Bohem, jak mít vztah mezi sebou jako muž a žena, aby bylo možné přinést Krista světu. Napadá vás někdo takový, když zde o tom mluvím? Myslím, že ano. Jedni z největších, které jsem viděl, byli bratr Cecil a sestra Mavis.

Byl jsem spasen v červnu roku 1980 a Bůh mě rázem přivedl k poselství poslední doby (z nějakého důvodu a díky Boží milosti jsem nemusel klopýtat různými denominacemi nebo poslouchat spoustou falešného učení). V únoru 1982 byl pořádán seminář ve městě Rockford ve státě Illinois ve Spojených státech. Tam se mi dostalo zjevení čehosi mnohem vyššího, než jsem dosud zažil nebo poznal, a to byla nádhera vztahu muže a ženy v přirozenosti Ježíše Krista.

Víte, v církevním světě je spousta náboženskosti. A když zmiňuji svět církve, mluvím o oblasti, kterou má ve vlastnictví Ježíš Kristus na základě toho, že ji koupil svou vlastní krví. Mnozí víte, že město Dubuque v Iowě, kde jsme vyrůstali, je z 85 % katolické prostředí. Takže procento „křesťanských církví“, tedy protestantů, baptistů, letničních a tak dále, se pohybovalo mezi 5 a 6 procenty. A mentalita většiny církví byla podobná mentalitě katolické církve. Věřili, že jedním z nejlepších rozhodnutí, která můžete udělat, je zůstat svobodný a sloužit Pánu. Je to tak, bratře Marku? Manželství (alespoň pokud je mi známo) se nevyučovalo jako jedna z nejslavnějších věcí, kterých lze dosáhnout. Zde leží problém církve vnějšího nádvoří. Navzdory částečnému poznání jí uniká plný záměr, jenž je skryt v následujícím verši:

„Řekl byl také Hospodin Bůh: Není dobré člověku býti samotnému; učiním jemu pomoc, kteráž by při něm byla.“ (Gen 2:18)

Byl to Bůh, jenž pro muže stvořil pomoc jemu rovnou. Proto se v tom ukrývá velké tajemství. Tajemství je něco, čemu nelze snadno porozumět. Něco, co je skryté. Něco, co je potřeba hledat, dokud skrytou pravdu nenalezneme. Když tedy hovoříme o Božím řádu v domě, ve vztahu mezi mužem a ženou, pak jej mohu v kostce shrnout takto: Potřebujeme být pod vládou Krista. Kdo z vás ví na základě vlastní zkušenosti, že pokud chodíte pod vládou Krista, v Kristu, pak je snadné zvládnout

jakýkoli problém. Je to pravda, Magdo? Možná vás někdo nepochopil správně. Ale jste-li v Kristu, pak máte důvěru, že Bůh to vyřeší. Učíme se poddávat Kristu a to nejlepší místo, kde se to můžeme učit, je doma.

Mluvíme-li o Božím řádu, podívejme se nyní na místní shromáždění. Jaký řád platí pro obecnoství? Jsou v tomto řádu pastoři? Měl by být nějaký člověk nad shromážděním? Kdo má být nad shromážděním? Kristus! Nad shromážděním má vládnout Duch svatý. Také to je důvod, proč v Bibli Pavel učí o pluralitě starších. Pluralita starších není jen v Novém zákoně, ale i ve Starém.

V určitou dobu měl Izrael nad sebou soudce. Na poušti za Mojžíšem přišel jeho tchán Jetro a řekl: „Není dobré, abys sám řešil všechny spory. Ustanov knížata nad padesáti, knížata nad sty, a ať vyslechnou lid a řeší jejich problémy.“ (Ex 18:14–26) Přísloví 11:14 říká: „*Spomožení jest ve množství rádců.*“ (viz také Př 24:6)

Chceme-li se podívat na starší a popis jejich kvalifikace, najdete je v první epištole Timoteovi ve 3. kapitole a v Titovi. Halelujah. Amen.

Být starším, někdy říkáme být součástí staršovstva, není titul nebo úřad, ale zodpovědnost. Je to podobné jako když mluvíme o zodpovědnosti manžela nebo otce za jeho dům. V Titovi 1:5 Pavel říká:

„Z té příčiny zanechal jsem tebe v Krétě, abys to, čehož tam ještě potřebí, spravil a ustanovil po městech starší, jakož i já při tobě jsem zřídil.“

Pavel pokračuje dál a popisuje předpoklady staršího:

„Jest-li kdo bez úhony, jedné manželky muž, dívky maje věřící, na kteréž by nemohlo touženo býti, že by byli bujní, anebo nepoddaní. „Neboť biskup (zde by mělo být dohlížitel nebo starší) má býti bez úhony, jako Boží šafář, ne svémyslný, ne hněvivý, ne pijan vína, ne bijce, ne žádostivý mrzkého zisku, ale přívětivý k hostem, dobrotivý, opatrný, spravedlivý, svatý, zdrželivý, pilně se přídržící věrné řeči v učení Božím, aby mohl i napomínati učením zdravým, i ty, kteříž odpírají, přemáhati.“ (Tit 1:6–9)

V první epištole Timoteovi ve třetí kapitole jsou v podstatě velmi podobné věci. Pavel píše namísto Tita Timoteovi a dodává pár věcí, které neříká Titovi.

„Ale musíť biskup (starší) býti bez úhony, jedné manželky muž, bedlivý, středmý, vážný, k hostem přívětivý, způsobný k učení. Ne pijan vína, ne bitec, ani mrzkého zisku žádostivý, ale mírný, ne svárlivý, ne lakomec,...“ (1Tim 3:2–3)

Bratři, pokud udeříte svoji ženu, nejste kandidátem na staršího. Pokud se perete na ulici, nejste kandidátem na staršího.

„Kterýž by dům svůj dobře spravoval, a dítky své měl v poddanosti se vší šlechetností.“ (v. 4)

Lidé si rádi
vybírají, co chtějí
dělat.

Slovo „spravovat“ neznamena vládu železnou pěstí, ale správu pastýřskou holí, a to formou příkladu pro svůj dům. V tomto smyslu pokračuje dál:

„(Nebo jestliže kdo domu svého spraviti neumí, kterak o církev Páně pečovati bude?) Ne novák...“ (v. 5–6)

„Ne novák“ znamená: ne nový, ne nezkušený, ne čerstvě obrácený. To se vztahuje na jakoukoli zodpovědnost v církvi. Proč?

„Ne novák, aby snad nadut jsa, neupadl v potupení d'áblovo.“ (v. 6)

Chtěl bych vám, bratří, předat zkušenost, kterou jsme měli v Indii. Měli jsme tam bratra, který vypadal velmi slibně. Byl velmi obdarovaný ve službě slova. Měl znamenitou ženu a děti. Do Indie jsme jezdili jednou za dva roky a docházelo k zakládání nových obecnství. A těmto bratřím jsme poštou posílali finanční pomoc. Vložili jsme do dopisu šek a poslali ho. A potřebovali jsme někoho, kdo by s tím pomohl a pomoc bratřím distribuoval. Mysleli jsme, že by to mohl být tento muž. Ale za nějakou dobu se z tohoto člověka vyklubalo něco úplně jiného, než kým ho Bůh chtěl mít.

Byl starším ve shromáždění, ale ukázalo se, že upadl ve stejné věci, v níž upadají mnozí. Místo aby byl pastýřem a jednal v Božím duchu, stal se biskupem nad všemi a nastolil vládu železné pěstí. Bůh nám ukázal, že jsme udělali chybu, že byl „novák“, a tedy pro tuto práci nezpůsobilý.

Jak říká šestý verš: byl „nadut“ pýchou a padl v „potupení d'áblovo“, padl do d'áblovy léčky. Myslíte, že nejsme v nebezpečí d'áblovy léčky? Kdykoli Bůh povolá člověka, ať do služby, nebo jako Božího syna, vždy vám dává i schopnost to zvládnout.

Ještě něco k starším. Můžete mít skupinu pěti šesti lidí a Bůh v ní ustanoví staršího nebo lépe několik starších. Nazývá je staršími, pastýři – nikoli pastory. Mimochodem, víte, že starším nemusí být nejtalentovanější člověk? O tom jsem se hodně naučil tehdy v Rockfordu.

Vzpomínám, jak bratr duCille říkal: „Starším může být ten, kdo umývá podlahu, zatápí v kamnech nebo otvírá dveře, pokud v té míře, ve které je schopen, prokazuje lásku k Bohu a touhu po Bohu. Takový člověk může klidně být starším.“

Bůh se dívá na srdce – tímto způsobem vybírá. Dívá se a vidí. Když někdo přichází a říká: „Bože, jak Ti mohu sloužit?“ Bůh se dívá hlouběji než jen na slova „chci být starší“. Když říká: „Chci být starší,“ je to, jako by říkal: „Chci nějakou pozici.“ Rozumíte? Lidé si rádi vybírají, co chtějí dělat.

„Chci být pro Pána učitel.“

„Chci být pro Pána prorok.“

Jenže to nejsi ty, kdo si vybírá. Vybírá si Bůh a dívá se, kdo je v rámci shromáždění způsobilý být starším. Proto Boží slovo předkládá pokyny ohledně povahy a charakterových vlastností, které by starší měl mít. Věk nebo zkušenosti nejsou na seznamu to hlavní.

Naše obecnství v Dubuque vzniklo v roce 1980, v té době jsem pracoval na místním poštovním úřadě (vydržel jsem tam 32 let). Když jsem uvěřil, tak poštu provanulo probuzení. Ze 160 zaměstnanců nás osm uvěřilo. Způsobilo to tak velké zemětřesení, že nám satan připravil mnoho potíží. Chtěli jsme jen Boha, a tak jsme se začali scházet na biblická studia. A víte co? Bůh poctí, když se lidé scházejí v Jeho jménu. A tak pro svou věrnost k nám do Dubuque poslal svého apoštola.

Apoštol řekl: „Potřebujete ustanovit starší.“

Víte, my jsme na začátku udělali dost chyb. Jednou z nich bylo, že jsme mezi sebou měli člověka, který si myslel, že je starší. Přijímal učení Božího slova, ale zároveň chtěl, aby starším byla i jeho žena. Další problém byl, že si myslel, že jsou starší senioři a starší junioři. A také věřil v diakony.

Pokud jste někdo z vás toto nestudovali, povzbuzuji vás, abyste si promluvili s bratřími, protože o pozici diakona mluví spousta církví. Řecké slovo „diakoneo“ znamená „služebník“. Diakon je obyčejný Boží služebník. Ale víte co? Bůh, který učinil nebe, zemi a celý vesmír, má zájem o tebe, o tebe, i o tebe – o každého jednoho zvlášť. Rád dává pro vaše bezpečí. Víte, že je Boží zodpovědnost korigovat staršího, pokud vystoupí z řádu? Být starším není místo vyvýšení, je to místo velké zodpovědnosti. Jak to tedy Bůh udělal se staršími v našem obecnství? Bratr duCille přišel a řekl: „Ustanovte starší, já se za dva měsíce vrátím.“ Za

dva měsíce přijel zpět, bratr, který byl nejvyzrálejší (spíše bych měl říct starší věkem a s větší mírou zkušeností), dělal chyby.

Bratr duCille na to řekl: „Modlete se.“ Řekl: „Modlete se a ptejte se Boha, kdo by měl být ve shromáždění starším.“ Jaká rivalita mezi námi byla!

Za dva měsíce se bratr duCille vrátil a ptal se: „Bratře, ty a ty, mluvil k vám Bůh? Kdo jsou mezi vámi starší?“

Tento bratr povstal a řekl: „Já jsem starší, tento další bratr je starší a má žena.“ Bratr duCille se na chvíli odmlčel a pak řekl: „Bratří, Pán ve svém slově říká, abychom na nikoho rychle nevzkládali ruce.“

Toho dne apoštolská služebnost neustanovila žádného staršího. Mohu jen říct, že od toho dne začal Bůh oddělovat, trvalo to asi dva roky, a omyly onoho bratra vedly k dalším omylům.

Mezi námi byl mladý muž, který se staral o finance. Nemluvalo se o něm jako o možném starším, ale tuto práci vykonával, jak nejlíp uměl. Nuže, jednoho dne mu na dveře zaklepal tento muž, který se považoval za staršího. Řekl: „Bůh nemluvil, že jsi starší. Jsi diakon. A tak by ses neměl starat o církevní peníze.“

Mladý muž se staršímu podřídil a předal mu truhličku s financemi. Hledal Boha, byl z této situace dosti zaskočený, protože věděl něco, co většina lidí o tom starším nevěděla. Církev staršímu muži dávala nějaké peníze, protože pomáhal se Slovem a jeho rodina pomoc potřebovala, ale on sám v desátky nevěřil.

Mladík se ptal: „Pane, co mám dělat?“

Bůh odpověděl: „Dávej desátky do obecnství, v němž jsi a kde dostáváš duchovní stravu.“

Víte, co Bůh udělal? Tři měsíce po tom, co si starší muž převzal finance s účty, se jednoho dne objevil před dveřmi toho mladíka. Starší měl v ruce truhličku a říká: „Tady! Bůh říká, že ti to mám vrátit!“ A pokračoval: „A tento další bratr ti s tím pomůže.“

Když se mladý muž podíval do účetnictví, zjistil, v jakém nepořádku je. Nájem budovy byl dva měsíce po splatnosti. Bratří, finance byly v rukách staršího muže jako žhavé uhlí. Každý z nás musí chodit před Bohem velmi opatrně, velmi zodpovědně, protože máme-li co do činění s Jeho věcmi, On sám přináší korekci. Halelujah.

Zanedlouho tento starší bratr a ještě jeden další opustili Dubuque a Bůh začal budovat jádro tří starších. Stáli jsme spolu bok po boku

v jednotě a Bůh začal mezi námi jednat. A víte, o několik let později do našeho obecenství přišel ďábel a rozhodl se proti jednomu ze tří starších, kteří spolupracovali v Božím duchu, vznést obvinění. Na tomto místě vám musím říct, že to obvinění přišlo proti mně jako bratru v Pánu. Ďábel se aktivně pustil do práce, protože nechtěl, aby obecenství prospívalo. A tak jsem byl obviněn z ducha manipulace a rychle se to začalo šířit mezi bratry.

Zde musím říct: Díky Pánu za služebnost, která přichází zvnějšku. Přicházíme k dalšímu stupni služby, protože Bůh ustanovuje služebnost pro zdokonalení církve, a jak říká Písmo, jako pomoc místní služebnosti. Když jsem se ohledně obvinění z manipulace radil s ostatními, rozpoznali, že jde o akci nepřítele.

Hovořil jsem s bratrem duCillem a ptal se ho: „Bratře Cecile, jak lze vysvobodit mysl lidí od věcí, které do nich satan zasel?“ Odpověděl něco, co pro mě z počátku bylo dost těžké. Řekl: „Jdi a číň před nimi pokání.“

Řekl jsem: „Ale, bratře duCille, myslel jsem, že jsi řekl, že nejsem pod duchem manipulace.“ „Nejsi,“ řekl, „ale bratří si myslí, že jsi. To jediné, co můžeš říct, je: Bratří, mám vás moc rád (a já je měl opravdu moc rád). Nemám touhu vás manipulovat. Je-li něco, co jsem udělal špatně, prosím, odpusťte mi.“

Řeknu vám k příběhu ještě něco víc. Den předtím, než jsem měl předstoupit před bratří, mne navštívil doma jeden bratr. „Bratře Georgi, slyšel jsem různé věci, které lidé o tobě říkají. Opravdu jsi udělal to a to? Opravdu jsi to řekl a udělal?“

Tak jsem mu vylil své srdce. Moc jsem o tom dále nepřemýšlel, až když následující den jsem se svojí ženou Susan vystoupil před shromáždění. Pokořili jsme se a řekli: „Prosím, odpusťte nám, bratří. Nemáme touhu nikoho manipulovat.“

Když jsme to udělali, povstal bratr, který mě navštívil den předtím, a řekl: „Bratří, chci vám něco říct. Navštěvoval mně duch a velmi mě znepokojoval. Říkal mi, že tito dva se snaží ovládnout celou skupinu.“ Pokračoval: „Když jsem ale bratra George navštívil a mluvil s ním, duch byl zlomen a já osvobozen.“

Neměl jsem tušení, že Bůh dělá něco tak nádherného! Bůh začal jednat a do celého obecenství přišlo vysvobození a jho, které jsem myslel, že nikdy zlomit nepůjde, bylo zlomeno.

Bůh nestaví
do čela
shromáždění
jednoho
člověka.

Víte, podvod je hrozné místo. Také jsem byl párkrát oklamán. Byl jsem přesvědčen, že mám poznání o nějaké věci nebo osobě či situaci, a pak jsem zjistil, že to nebyla pravda. Začne to jako semínko...

Položím vám otázku. Už jste někdy byli na místě, kdy jste byli oklamáni? Dovolte mi jít trochu dále. Přijde k vám myšlenka, která není z Boha, a vy jí začnete věřit. Stalo se vám někdy, že jste tomu už začali věřit, ale pak přišlo něco (věřím, že Boží duch přinášející pravdu), a než jste stačili ze sebe udělat blázny, Bůh vás opravil

a nikdo se to nedozvěděl? Stalo se ti to, sestro Merlindo? Stalo se ti to, sestro Rito? Díky Bohu!

Mám velmi rád verš z Přísloví (budu ho teď trochu parafrázovat), který říká, že dokonce blázen vypadá jako moudrý, když nepromluví. (Přísloví 17:28)

Chtěl bych k příběhu dodat něco, co mi bylo velkou lekcí. Po tom všem jsem jednoho dne byl na modlitbě a Bůh ke mně začal mluvit. A bratří, takový je Bůh. Někdy se můžeme modlit a myslet si, že slyšíme Boží hlas, ale jsou to pouze naše emoce. Víte, proč vím, že jsem toho dne slyšel Boha?

Když jsem se modlil, Bůh ke mně promluvil: „Georgi, chováš se k mému lidu jako k dobytku.“

„Cože? Chovám se k Tvému lidu jako k dobytku?“

Došlo mi, že v některých situacích umím být přehnaně důrazný. Když se tady rozhlédneme, téměř všichni jsou z České republiky. Máme zde dva Íránce, kteří žijí ve Švýcarsku. Máme zde pár lidí z Maďarska. A co se týká mě, víte, že jsem z Ameriky, že? Ale já nejsem jen z Ameriky, mám německé a lucemburské dědictví. Zjistil jsem, že jsou věci, které musím přemoci, abych jako starší nebyl příliš rezolutní. Proto Bůh ustanovil pluralitu starších. Proto, stejně jako v rodině, potřebujete spolupráci muže a ženy. Proto Bůh nestaví do čela shromáždění jednoho člověka. Je důležitá pluralita starších, protože, poslouchejte, bratří, vedle starších stojí také matky církve, jsou zde i mladší – Bůh mluví skrze svůj lid. Jsi-li moudrý rodič, jsi-li moudrý starší, pak víš, že nezbytně potřebuješ pomazané ucho, jež slyší to, co říká někdo další. Když se tedy shromáždíte nebo když se shromáždí starší, není nikdo vyšší než druhý, ale všichni jsme pod vládou Krista.

Zodpovědností starších je být strážným – podobně, jako rodiče dohlížejí na své děti. Mají mít pastýřské srdce. Mají pomáhat a dodávat stravu. Mají být zodpovědní za vedení shromáždění pod záštitou Ducha svatého. Můžeme říct amen?

Pokud sedíš ve shromáždění a neuděláš něco, dokud něco neudělá člověk, který je v popředí, můžeš tím dávat prostor témuž duchu pastorství.

„Amen.“

Někdy máte ostýchavé, plaché starší. Není každý stejný. Je ale zapotřebí rozpoznávat milost, která je mezi vámi. Jsi-li průbojný starší, musíš se naučit, jak se stahovat zpět a nechat fungovat i jiné. Halelujah. Bůh není přijímač osob. Omylem katolické církve a jejích dcer je hierarchie. Se stejným problémem se potýká pravá Boží církev jako celek. Z toho důvodu není pastorský systém v souladu s Božím řádem. Pokud sedíš ve shromáždění a neuděláš něco, dokud něco neudělá člověk, který je v popředí, můžeš tím dávat prostor témuž duchu pastorství. Zodpovědnost starších je nebýt zastíněním lidí. Netlačte zodpovědné do pozice pastora. Bůh nás uvádí do Těla Kristova tehdy, když jsme poslušni Krista a Božího ducha. Víte, proč je málo obecenství, kde mají funkční starší? Je to proto, že lidé mají zábrany podřídít se Pánu v tom, že spolu budou vycházet. Se svým bratrem a sestrou mohou vycházet dobře jedině tak, že vstoupím do Božího charakteru.

Bratří, mluvíme o Božím řádu. Toto jsou spravedlivé věci, které Bůh ustanovil, to vše nás směřuje hlouběji do Boha. Neexistuje nic jako papež, kardinál, biskup, arcibiskup, monsignor, pastor. Kněží se také nazývají pastory. Máte seniorské kněze, juniorské kněze, diakony, řeholnice a tak dále až k laikům, tedy obyčejným, malým lidem. Jenže v Bohu není nikdo malý ani obyčejný. V Božím duchu je i toto malé dítě mocné!

Myslím, že jsme se toho dnes dozvěděli mnoho, ale jiná věc je v tom chodit. Jiná věc je chopit se Boží milosti, jak tady sedíme – vždyť jsme před Božím trůnem. Bůh v našich srdcích vidí všechno. Hledí na každého z nás na místě zodpovědnosti, do něhož nás postavil. Pro vás i pro mě chce to nejlepší. Ale je něco, co zůstává jen na nás: musíme se poddat Kristu. Pokud máte nějakou míru zkušenosti, to ještě neznamena, že jste dosáhli, že jste již plně zvítězili.

Jsem starším v našem obcenství 30 let a stále říkám:

„Bože, potřebuji Tvoji moudrost.“

„Bože, pomoz mi překonat celé moje dědictví.“

„Pomoz mi slyšet Tvůj hlas.“

„Stojím na místě zodpovědnosti; na prvním místě ve vlastní duši, zodpovědnosti za svoji ženu a své děti, zodpovědnosti mezi bratřími, abych před nimi chodil v Boží přirozenosti.“

„Pomoz, abych miloval své bratří, abych miloval svou ženu, abych miloval Tebe nadevše.“

Potřebuji zemřít. Potřebuji zemřít své přirozenosti. Apoštol Pavel řekl:

„*Na každý den umírám...*“ (1Kor 15:31)

Pavel měl před očima tuto vizi. Řekl: „Tlačím se ke vzkříšení, tlačím se do společnosti prvotin.“

Víte, nezáleží na tom, jestli tady jsme jeden den nebo šedesát let. Bůh se dívá, kde se nachází naše srdce. Amen.

Podívejme se do epištoly Efezským, do čtvrté kapitoly. Mluvíme o Božím řádu – v rodině a v místním obcenství. Tato kapitola Efezským mluví o něčem jedinečném v církvi. Mnozí to již znáte. Já sám mám na tomto místě Bibli velice opotřebovanou. Mám několik takových míst v Novém zákoně, sotva je ještě mohu číst ☺. Je to Efezským 4, verš 11.

„*A onť jest dal některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné evangelisty, jiné pastýře a učitele.*“ (Ef 4:11)

Bratří, kdo je to, kdo „dal“ tyto služebnosti. Je to Bůh, že?

„*A onť (Bůh) jest dal některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné evangelisty, jiné pastýře a učitele.*“

Proč je dal? Za jakým účelem?

„*Pro spořádání (dosl. zdokonalení) svatých...*“ (v. 12)

Rád bych se vás zeptal: Potřebujete se stát dokonalými? Kdo cítí, že se potřebuje stát dokonalým, zvedněte ruku. Ano, vidím mnoho rukou. To je dobře, protože potřebujeme vyrůst do podoby Krista. A právě kvůli tomu Bůh povolal služebnost. Pro spořádání nebo zdokonalení svatých. Jsi svatý? Když jsem přišel k Bohu, tak pro mě jako katolík bylo velkým zjevením, že nemusím být blahorečen, abych se mohl stát svatým.

Pavel píše svatým v Kolosách, svatým v Efezu, že jsme povoláni být svatými.

„Pro spořádání (zdokonalení) svatých, k dílu služebnosti...“

Věděli jste, že služebnost je práce? Každý, kdo se podílel na služebnosti, ví, že se jedná o práci. Mnozí tuto kapitolu čtou a přivlastňují si různé služebnosti. Církevní sféra je plná lidí, kteří se nazývají apoštoly, učiteli a proroky. Můžeš učit, ale to ještě neznamená, že jsi povolán jako učitel. Jedná se o určité obdarování a povolání. A opět, není to povolání pro někoho, kdo je „novák“.

Ježíš řekl: „Musíte nejprve kázat v Jeruzalémě, pak v Judsku, pak v Samaří a nakonec jít do všech koutů světa.“ (Sk 1:8)

Proč musí služebnost povolávat Bůh? Protože se musí jednat o služebnost z Božího hlediska vyvrátou, jež je schopna jít a překonat všelijaké duchy v oblastech, kam ji Bůh vysílá. Možná máš na svém životě povolání, ale je třeba, abys v něm byl nalezen věrným.

Když jsme jako mladí začínali, bylo Boží zodpovědností posílat nám různé služebnosti, aby nám pomohli s růstem a vyvrátostí. A On to opravdu udělal! Prvním byl apoštol – to znamená „poslaný“. V epištole Římanům v desáté kapitole se mluví o víře přicházející ze slyšení a slyšení ze slova Božího. V této souvislosti říká:

„A kterak uslyší bez kazatele? A kterak kázati budou, jestliže nebudou poslání?“ (Řím 10:14b–15a)

Halelujah. Bůh nám do mladého shromáždění přivedl apoštola, proroka, učitele, pastýře a evangelistu. Pracovali na nás – byli jsme mladí v Pánu. Naučili jsme se od nich věci, mnohé k nezaplacení. Za prvé, naučili jsme se služebnost respektovat a mít v úctě. Dále, neklást je na místo Krista, ale jak říká Bible, pokládat je za hodné „dvojí cti“ jako ty, kteří pracují ve Slově (1Tim 5:17). Bůh nám poslal služebnosti takového kalibru, že jsme tím byli nesmírně požehnáni.

Bratr Sia Rahimi: „Bůh dal služebnost jako dar pro církve.“

Dar pro církve. Díky, bratře Sio. Služebnost je dar, něco s velikou hodnotou a cenou. Je to tak? A vidíme, že se jedná o určité obdarování a životní poslání, které dává Bůh, nikoli člověk. V knize Zjevení Bůh chválí jednu z církví za to, že byla schopna rozpoznat mezi falešnými a pravými apoštoly (Zj 2:2). Vzpomínáte? Která z církví to byla? Zdravá církev, obecenství nebo tělo věřících by mělo ve svých srdcích mít svědectví o tom, koho Bůh posílá, protože Boží duch svědčí s naším duchem, že jsme Boží synové (Řím 8:16).

Když naslouchám slovům služebníka, mojí zodpovědností není automaticky vzít, co je řečeno, ale mít svědectví ve svém duchu, že je to od Boha. Potřebujeme být syceni Božím slovem, a proto nám Bůh dává tyto dary různých služebností.

Zpět k vyzrálosti služebnosti. Starší musejí mít určitý stupeň vítězství v oblasti, kde žijí, aby mohli stát a odolávat střelám nepřítele. Toto se ale týká každého z nás – každý musíme nejdříve zvítězit v oblasti, v níž žijeme. Na základě jejich přičinlivosti Bůh začne skrze tyto lidi pracovat a vy začnete rozpoznávat prorocké dary, dary vyučování nebo dar apoštolského slova, což ještě neznamena, že daný člověk je apoštol.

Bůh se dívá a říká: „Ano, tento člověk zvítězil v Jeruzalémě. Je pilný, přičinlivý a chce dělat to, co po něm chci.“ A Bůh řekne: „Vstup do další oblasti...“

Víte, proč musí nejdřív zvítězit v Jeruzalémě? Pokud nemá vítězství nad vládnoucími duchy tam, kde žije, tak v další úrovni bude přemožen duchem, který tuto oblast ovládá. Přemůže-li své domovské duchy, tak půjde do Judska (nebo byste řekli z Prahy na Moravu). Bůh pozoruje, jak se mu daří, jak přičinlivý je.

Řekne: „Když sis vedl dobře ve svém Jeruzalémě a ve svém Judsku, pošlu tě nyní do Samaří.“ A když byl přičinlivý v Jeruzalémě, Judsku a v Samaří, řekne: „Nyní jsi připraven na samotné končiny země.“

Bratří, toto jsou naše zkušenosti ze setkání se služebnostmi, které k nám Bůh posílal. S vyzrálou služebností, kterou Bůh prozkoušel, prověřil a vyslal. Halelujah. Prozkoušená, prověřená a vyslaná služebnost má schopnost zvítězit nejen v oblasti, v níž je osobně zainteresována (doma, v práci, v domovské církvi), ale má schopnost zvítězit venku.

Podívejme se na apoštoly. Pavel byl povolán, ale Bible říká, že mnoho let zůstával stranou, na poušti. Kolik let to bylo? Čtrnáct let byl Pavel na poušti, kde čekal na Hospodina, který ho připravoval na jeho apoštolství. Proto čteme v Novém zákoně: „Častokrát ve vší smělosti a s pokorou srdce, já Pavel, apoštol Ježíše Krista...“ Můžeš mít titul před jménem i za jménem, ale pokud nejsi poslaný Bohem, nejsi součástí Jeho pětinasobné služebnosti. Halelujah.

„Předložení, kteříž dobře spravují, dvojí cti hodni jmíni buďte, zvláště ti, kteříž pracují v slovu Božím a v učení. Nebo praví Písmo: Volu mlátícímu nezavížeš úst. A hodent' jest dělník své mzdy.“ (1Tim 5:17–18)

Halelujah. Nezavazuj ústa, ale modli se za služebnost. Víte, starší nejsou dokonalí. Někdy vidíte jejich nedokonalosti. Ale jen moudrý

člověk dokáže vidět nedokonalost a zároveň ji přikrýt láskou Ježíše Krista. Jen moudrý dokáže hledět dál než k nedokonalosti a vytrvat v modlitbách a povzbuzování. V dnešní době pracuje duch, který se snaží služebnost podkopávat.

Kdysi jsem byl s určitými služebníky v obecenství mladých lidí, kteří vyšli a chtěli hledat Boha. Když říkám „mladých“ (většina z vás jste mladí), nebylo jim 16 nebo 18, ale bylo jim kolem 30 let. Mezi těmito mladými bratry jsme začali sloužit Božím slovem. Bůh poslal služebnost učitele, služebnost proroka, služebnost pastýře. Na začátku nás přijali, ale pak do toho vstoupil ďábel. Bratří, upřímně, šokovala mě vzpoura, šokovala mě jejich neúcta a nedostatek respektu. Každá úvaha a každý skutek, který jsme udělali, byl pod mikroskopem. Pokud jsme nezpívali jako oni, něco s námi bylo v nepořádku. Pokud jsme byli ticho, měli jsme mluvit. Měli plnou hlavu poznání o poslední době, ale neměli poznání srdce ohledně ducha, v němž jsme přicházeli.

Proč to říkám? Vzpomněl jsem si, jak jsme se na služebnosti dívali jako mladí my. Bratří, já nedokážu ani vyjádřit vděčnost, kterou jsme měli k Bohu, vděčnost za tyto muže a ženy, kteří přišli a vydali nám své životy. Přišli a nežádali o peníze. Přišli a nežádali slávu či postavení. Přišli, aby nám vydali své životy. Díky Bohu, že jsme to byli schopni rozpoznat, protože pro mě osobně se stali rádci a učiteli po zbytek mého života.

Někdy jsem viděl jejich slabosti, ale volal jsem k Bohu: „Bože, vždyť mám desetkrát více slabostí než má on. Mám zodpovědnost se za ně modlit.“ Víte, Bůh mi pomohl, abych to viděl a miloval je tomu navzdory. Ale ďábel se snažil čas od času mě pokoušet. Mnohokrát mě chtěl dostat. Bible říká:

„Neboť není bojování (válčení) naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temností věku tohoto, proti duchovním zlostem, kteréž jsou vysoko.“ (Ef 6:12)

Když jsem poprvé potkal bratra duCilla, musela se v nebi odehrávat obrovská válka. Někdo mi dal do ruky knihu Mojžíšův stánek a já ji začal číst. Říkal jsem: „Toho člověka musím slyšet.“ V tu dobu jsem o tom ještě nevěděl, ale Bůh pro mě připravil cestu do malého venkovského domu ve Winconsinu, a tam jsem ho potkal. Bratr duCille mě nikdy předtím neviděl, ani já jeho, ale nějací bratři mě představili a bratr duCille se mnou v rozhovoru strávil asi 45 minut. Tehdy v 80. letech jsme nosili dlouhé vlasy. Měl jsem opravdu dlouhé vlasy. Nebyl jsem člověk, který by zasluhoval něčí pozornost. Ale on do mě investoval. Když se mnou

onoho dne mluvil, v nebi zuřila válka. Mluvil mi do jednoho ucha a ďábel do druhého. Bratře Burte, měl jsem pocit, že se zblázním. Bylo to stejné jako ve Zjevení 12, válka v nebi, Boží andělé bojovali, andělé z pekla bojovali a má duše byla pod dělostřeleckou palbou.

„Neposlouchej ho...“

Naslouchám a srdce mi říká: „To je pravda. To je pravda.“

Na druhé straně ďábel mluví usilovně svou. Vyvázl jsem jen díky Boží milosti. Nikdy předtím jsem nezažil takový boj, ale na konci toho večera jsem věděl, že bratr duCille je pravý Boží služebník.

„*Kdo přijímá proroka ve jménu proroka, odplatu proroka vezme...*“
(Mat 10:41)

Když přijímáš proroka ve jménu proroka, přijmeš odměnu proroka.

Bratří, nedokážu ani popsat Boží věrnost, která působila v mém životě. Nejdříve mě spasila, pak mě zavedla do obecnství s bratry, kteří milují Boha, a pak na základě Boží zodpovědnosti k nám do malého města Dubuque, jež je pod vlivem ducha náboženství, přivedla pětinasobnou služebnost a Boží pravdu. Celý záměr toho je přivést mě, přivést vás do Božího řádu, jak říká epištola Efezským.

Ef 4:12–13: „*Pro spořádání svatých, k dílu služebnosti, k vzdělání těla Kristova, až bychom se sběhli všickni v jednotu víry a známosti Syna Božího (Krista), v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova.*“

Záměrem je přivést nás do Krista, pod vládu Hlavy. Pamatujte si tedy prosím, že Boží řád je Kristus nad domácností, Kristus nad obecnstvím, Kristus nad služebností – to všechno proto, abychom se dostali do Krista. Máme velkou zodpovědnost držet se ducha Božího. Nepodvede nás. Ale musíme důvěřovat řádu, který ustanovil.

Bůh vám dnešního dne požehnej. Amen.